

и ти дворе въ който азъ порастнахъ, може за послѣденъ пѣтъ.“

26-й Октомврий 1885 г.

г. Радомиръ.

Георги.

Освѣтъ горѣизложеното писмо, написано на първийтъ листъ, Ангеловъ, приписълъ още и на вторийтъ, за нѣкой частни и домашни работи, мѣжду които, той споменува, че сребърната си шапка билъ оставилъ въ Русчукъ у г-нъ Христифорова, а другитѣ нѣща — въ г. Силистра, у нѣкой си Тоневи, кждѣто квартирувалъ и останалъ да имъ дължи 4 лева. По-нататъкъ, Ангеловъ, споменува за адреса си, а най-послѣ свършва така: „Пишете ми и за нѣкой новостъ отъ Болградъ; не сж толкозъ забравайте, когато азъ се радвамъ.“

Нека читателитѣ се произнесжтъ сами за това писмо, което считаме като необикновено по съдържанието си и по изложенитѣ въ него чувства, още повече, че е писано твърдѣ набързо, а ний ще продължимъ да разкажемъ отъ чути и събрани свѣдения, за по-нататъшния му животъ, тъй като, скоро слѣдъ това настѣпило онова врѣме, за което толкозъ мечтаалъ, като казвалъ: „моето мѣсто е бойното поле.“

Слѣдъ обявяване на войната, 4-та дружина отъ Дунавскій полкъ, въ състава на която влизала ротата на Ангелова, била назначена, да стане въ общи резервъ на Врабчанскій